

GeneCoronaKus

Woensdagnamiddag 11 maart 2020. In het woonzorgcentrum waar mijn 95-jarige moeder verblijft, worden de aanmaningen om de ontsmettingsgel te gebruiken elke dag dwingend. Terwijl ik mijn gsm nummer invul in het logboek voor bezoekers, beeld ik me in dat morgen iemand me belt: *Er zijn besmettingen vastgesteld. Je moet twee weken in quarantaine.* Ik glimlach om mijn op hol geslagen fantasie.

De hoofdverpleegster stapt voorbij. 'Ha Els, we gaan in een halve lockdown. Bezoek tussen 9 en 18 uur en geen kinderen onder de zestien toegelaten.'

'Dan moet ons moeder het avondritueel met mijn broer missen. Het zij zo. Ik geef het door.'

Enkele passen voor de kamer van mijn moeder schakel ik twee versnellingen trager. Dit is altijd een spannend moment. Zit ze in *deze* of in *gene* wereld? Ze bladert in een tijdschrift.

'Hallo', roep ik en gooi mijn jas op het bed. Ze kijkt op. Haar ogen twijfelen enkele seconden.

'Ha Els, gij zijt het.'

Oef, ze zit in *deze*. Ik geef haar een zoen. Al meer dan 2 jaar is ze gekluisterd aan haar rolstoel. Over haar drinkbeker hangt een opengevouwen zakdoek.

'Manneke, zie ne keer wa ne rommel dat het hier is.'

Ik neem de sjaal die in een bolleke gedraaid op haar vensterbank ligt. Ze volgt aandachtig hoe ik er de scheurkalender en twee zakdoeken uithaal. Samen plooiën we de zakdoeken. Wanneer alles weer ligt waar het thuishoort, wandelt haar tevreden blik naar de foto's van de achterkleinkinderen. *'t Zen toch schoen mannekes hé. Vooral die met zijn klakske. Een echt deugenietegezichtje.* Ze neigt voorover. Als ze kon, kroop ze in de foto. Pure liefde stroomt uit haar ogen.

Het is vijf voor vijf, tijd om te eten. In de eetzaal waar ik haar boterhammen ophaal, hoor ik dat alle rusthuizen vanaf morgen in volledige lockdown gaan. Met lome benen stap ik terug de kamer in. Zal ik het haar vertellen? Binnen twee minuten weet ze het niet meer.

Haar ogen sturen haar beverige hand aarzelend van haar schoot naar de boterhammen. Na een paar tegenstrubbelingen laat een vierkant plakje witbrood zich strikken. Het wordt kritisch bekeken en vertrekt dan zigzaggend in slow motion richting haar mond.

Dit zou onze laatste keer samen kunnen zijn.

'Eet ge nie mee?'

'Nee, ik ga straks thuis soep eten.'

'Thuis? Dat is niet hier hé. Wanneer gaan we naar huis? Hier, pak nen boterham.'

'Nee moeder, die zijn voor u.'

'Gelijk ge wilt.'

Op de wekker tikken de minuten voorbij. Niets aan te doen. Het wordt zes uur.

'Ik ga vertrekken. Drie kussen want morgen mogen we niet meer op bezoek komen. Ze doen er alles aan om dat Corona virus hier buiten te houden. Hopelijk zien we mekaar snel weer.'

'Manneke, als we mekaar hier niet meer zien, dan zien we mekaar toch ergens anders?' Haar guitige ogen kijken me plagerig aan. 'Zo stout zijn we toch niet geweest?'

Mijn maag draait rondjes. 'Kom hier. Nog ne kus om het af te leren.'

Vrijdag 27 maart. We zijn zestien dagen verder. Dagelijks bel ik met de verpleging. Het gaat goed met ons moeder. Ze geniet van de rust, de regelmaat en de afwezigheid van prikkels. Fantastisch toch?

Vanmorgen streek ik haar zakdoeken. In de laatste blies ik een kus voor ik hem dicht vouwde. Het gebeurde zomaar, zonder voorafgaand plan. Ik bewoog me in gene wereld waar geen quarantaine mogelijk is en zag hoe de kus een zachte landing maakte.